

UNA COMUNIDAD DE DISCÍPULOS

Queridos diocesanos:

Me gusta pensar en la Iglesia siempre de modo concreto. Cuando digo “Iglesia” pienso en los rostros de tantos buenos creyentes que conozco, en nuestras comunidades – muchas veces pobres y limitadas- y también en las personas que acuden sólo ocasionalmente a nuestros templos. Os recomiendo que lo hagáis así y, de esta manera, evitaréis varios peligros.

El primero de ellos consiste en hablar con palabras grandilocuentes de la “Iglesia” y convertirla de esta manera en una realidad que no tiene cabida en este mundo. Es fácil construir una imagen romántica de la Iglesia y atribuirle cualidades, olvidando que es una comunidad de personas, que el cuerpo de Cristo son los creyentes, que la visibilización y presencia de Cristo a lo largo de la historia son sus seguidores.

Otro peligro frecuente es identificar la Iglesia sólo con unas instituciones, estructuras, ritos y normas, como si fuera una organización que pudiera existir al margen de las personas. O, simplemente, identificarla con los clérigos o con la jerarquía. Cuando mucha gente habla de la Iglesia, está pensando sólo en los curas o en los obispos. De nuevo hay que insistir en que somos todos los cristianos en nuestra vida personal los que constituimos el signo de Cristo en una ciudad, en un lugar concreto. La Iglesia no es un ente abstracto, sino una realidad hecha de personas, comunidades, instituciones y actuaciones.

Aún hay una tercera tentación que consiste en sacralizar indiscriminadamente lo institucional, convirtiéndolo en algo intocable. Lo institucional es necesario para que la comunidad actúe en el mundo. Pero puede ser también un lastre a medida que la comunidad crece y se hace más compleja. Es preciso, por ello, distinguir los aspectos institucionales que provienen del mismo Cristo (como el ministerio apostólico y los sacramentos) y aquellos que se han desarrollado en la historia. Esto último es prescindible y reformable.

Pensemos, pues, nuestra Iglesia como comunidad de discípulos de Jesús, formada por gente de clases sociales muy distintas, por personas de diferentes ideas y de todas las edades. Nuestra Iglesia de Menorca no son sus estructuras (curia, seminario, parroquias, templos, delegaciones o secretariados), aunque sean muchas veces convenientes para la misión. Nuestra Diócesis no se identifica tampoco con su Obispo ni con los curas o los diáconos que hay en ella. La Iglesia de Menorca es el conjunto de hombres y mujeres que responden al amor que Cristo les tiene creyendo en Él, poniendo en Él toda su esperanza y amándole de corazón. Es la comunidad de discípulos del Rabí Jesús de Nazaret en la isla de Menorca.

UNA COMUNITAT DE DEIXEBLES

Benvolguts diocesans:

M'agrada pensar en l'Església sempre de manera concreta. Quan dic "Església" penso en els rostres de tants bons creients que conec, en les nostres comunitats -moltes vegades pobres i limitades- i també en les persones que acudeixen només ocasionalment als nostres temples. Us recomano que ho feu així i, d'aquesta manera, evitareu diversos perills.

El primer d'ells consisteix a parlar amb paraules grandiloqüents de la "Església" i convertir-la d'aquesta manera en una realitat que no té cabuda en aquest món. És fàcil construir una imatge romàntica de l'Església i atribuir-li qualitats, oblidant que és una comunitat de persones, que el cos de Crist són els creients, que la visibilització i presència de Crist al llarg de la història són els seus seguidors.

Un altre perill freqüent és identificar l'Església només amb unes institucions, estructures, ritus i normes, com si fos una organització que pogués existir al marge de les persones. O, simplement, identificar-la amb els clergues o amb la jerarquia. Quan molta gent parla de l'Església, està pensant només en els capellans o els bisbes. De nou cal insistir que som tots els cristians en la nostra vida personal els que constituïm el signe de Crist en una ciutat, en un lloc concret. L'Església no és un ens abstracte, sinó una realitat feta de persones, comunitats, institucions i actuacions.

Encara hi ha una tercera temptació que consisteix a sacralitzar indiscriminadament l'institucional, convertint-lo en quelcom intocable. L'institucional és necessari perquè la comunitat actuï al món. Però pot ser també un llast a mesura que la comunitat creix i es fa més complexa. Cal, per això, distingir els aspectes institucionals que provenen del mateix Crist (com el ministeri apostòlic i els sagraments) i aquells que s'han desenvolupat en la història. Això últim és prescindible i reformable.

Pensem, doncs, la nostra Església com a comunitat de deixebles de Jesús, formada per gent de classes socials molt diferents, per persones de diferents idees i de totes les edats. La nostra Església de Menorca no són les seves estructures (cúria, seminari, parròquies, temples, delegacions o secretariats), encara que siguin moltes vegades convenients per a la missió. La nostra Diòcesi no s'identifica tampoc amb el seu bisbe ni amb els capellans o el diaques que hi ha en ella. L'Església de Menorca és el conjunt d'homes i dones que responen a l'amor que Crist els té creient en Ell, posant en Ell tota la seva esperança i estimant de cor. És la comunitat de deixebles del Rabí Jesús de Natzaret a l'illa de Menorca.

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca